

# Føroya Sosial-Demokrat

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 52

Lýsingarprisur fyri m.m.: 20 oyru á  
1. síðu, 15 oyru á 3. og 4. síðu

Týsdagin 22. desember 1953

Bladið verður bílagt á posthúsinum, og  
kostar kr. 3,20 + porto um fjórðingsárið

26. Árg

## Maður fer at halda jól

Av Martin Joensen

Dánjal Jacob var ein av hesum monnum, sum gera lítlan háva um seg, men sum tó standa fastir í minni tímum.

Vit vóru góðir kenningar. Hann skuldi hava meg undir sínari vernd fyrsta árið, eg fór til skips, og sum alt annað gjörði hann tað til lítar: Lærði meg kumpassina, so eg dugdi hana so væl, at um eg var vaktur úr fasta svøvni, kundi eg rekka hana upp, fekk mær, vardi meg móti skenskum álöpum av teimum, ið eldru vóru, og ansaði eftir, at eg ikki var á dekkinum í ringum veðri: »Slepp tær niður undir, stakkalur,« plagdi hann at siga, »tú ert óskoytin og kann vera um ein hál, tá ið sjógvur brýtur.«

Maðurin var sera heimkæmur og hugsaði alt um síni. Helst var tað yngstu dóttirina hann hevði á máli. Hon var genta ljóshærd við brúnum eygum, eitt sindur kúptari nös, sum klæddi henni, og purlutum hári. Hann móddist ikki at halda lovtalur av henni, og siga hvussu vökur hon var: »Jú, Harrin hevur skapað óll væl, tókk fái hann, men Hannu Fía er hin friðasta av teimum öllum — og alskin ..... og so leyp hann undir hövda-lagið á koyggju síni og kom aftur við bláetinum av dóttirini at vísa okkum.

Satt at siga, so hevði eg havt hug á Hannu Fíu; men so rýmdi hon av bygdini sum mangar aðrar, og brátt frættist, at hon í stórbygdini hevði verið so heppin at renna á ein, sum var okkurt frammaligt í einum banka.

Dánjal Jacob var eingin hólatur maður, men ikki kundi hann dylja fríi sína, tá ið borið var upp á mál, hvussu væl dóttirin var gift. »Ein tuðgan lumma man hasin mágur tín hava,« sögdu tey, »og stórreiðari er pápin eisini. Nei, tú skalt ikki frykta fyri ellisárum, tá ið tú hevur so góðan undir herðunum. Tú flytur kanska til dóttirina at hugva?«

Men henda søgan skuldi siga frá, hvussu jólahaldið hjá Dánjal Jacobi gekkst, ta ferðina, hann fór at vitja hessa *vælgiftu* einkardóttur sína.

Nakrar dagar fyri högtíðina fylgdu Dánjal Jacob og eg eftir torvi, og so spyr hann meg, um eg hevði hug at fara burtur at halda jól. »Eg hevði ætlað mær at fara og vitja dóttirina, hon hevur so mangan biðið meg at koma. Tú hevur bróður gíftan har, og leysur ert tú, so tú kanst saktans fara.« Ja, eg kundi væl vera í fylgi við honum, segði eg. Tað var ein stuttleiki at

fara burtur og halda jól. Bróðir og bróðurkona hövdu ofta biðið meg at koma.

Vit buðu okkum so til ferðina. Fingu nýggj húðarskóði og sjálvan jólaaftan valdu vit at fara til gongu.

Dánjal Jacob mundi vera ótolin og hava sovið lítið. Hann var undir vind-eyganum hjá mær og vakti, áðrenn tað var hálvaljóst: »Dagurin er stuttur, og vegurin er drúgvur,« segði hann. Men ótolnið var við at vera á honum, og tvær ferðir var hann at spyrja, um eg ikki var búgvín at fara.

Eg skilti mannin, at hann var so ótolin henda morgun. Hann skuldi fara at vitja dóttur, sum komin var millum fólk, ið ikki vóru hansara líkar. Hvussu mundu tey vera, og hvussu fór at gangast? Dóttirina fírnaðist hann ikki, sít eigna kjót og blóð, men hasin bankmaðurin og stórbar slekt, tey fóru sjálvandi at borðreiða og hava mikla jólaveitslu.....

Eg hugdi at honum. Hvi var hann farin í handa dimma jakkan, sum var avlógvaður og mestur møletin av langari legu, og so langar, svartar brókur, sum hann breytt upp undir knæ, nú hann fór at ganga? Hvi var hann ikki í koti og kortum buksum, sum klæddi honum, og sum hann var rættur maður í? Men nú hövdu tey gjørt seg til at vera út um hitt vanligu. Fara í okkurt útlendskt og fremmant, hóast tað var avlagað og sat ikki uppi á kroppinum.

Men lat meg ikki gremja meg um annan mann. Eg fari eisini at halda jól og vænti mær okkurt gott av jólahaldinum. Dánjal Jacob er eisini væl hugaður, meðan vit ganga hina bráðu brekkuna, hóast ófriðurin kennst á honum. Hann er treystur at ganga. Hann lúgvast ikki. Setir stavin fyri seg og brettir sær á. Eg spyrji, um hann ikki steðgar eitt sindur, nú hann er farin. Nei, tað man vera av ongum. Hóast hann kundi drálað og verið

nýggjárið við. Hann hevur ikki so nógv at takast við, ikki plagar hann velta ella gera annað atórarbeiði millum jóla og nýggjárs, og hin gamla, konan, fekk eina gentu at sova inni hjá sær, so einki var, ið dró — —. Eg haldi, hann tekur lívið ov tungt. Tað er eina ferð, ein er her, og hvi skal hann so lúgva seg undir alskyns byrðum.

»Lívið — — — nú gerst maðurin griskur og álvarsigur, tí hann við hevur sína hugsan um hesa lívsins gongd hjá manni; men ikki setir hann seg undir ein klett ella gevur seg undir heilt og fer at halda jammur um tann trega, ið lívið leggur á mannin. Hann hugsar sær lívið sum eina virkan og sum eitt tal av ójövnum dögum: góðum og óndum. Og vil hann taka tað sum ein maður, onga gremjan og klagu halda — — — hann tekur upp aftur: »Lívið, ja, tað man verða, sum tú tekur tað — — — nei, eg klagi ikki, og ikki haldi eg, eg tók tað so tungt, óll eru vit sett her at hava hondina í okkurt, tað man eisini verða best.«

Soleiðis ganga vit, eru í góðum jóla-lag; nú hellir undan, seyðurin roynir at fá sær mettuna og liggur hugaliga og etur. Eg mæli uppundir hin gamla, nú vit nærkast, hvussu góða móttöku, hann fær. Hetta verða jól, ið hann minnst, so leingi hann livir. Gott er at hava góð minni, tey verma ein at hjartanum. Tíðin gongur so skjótt hjá okkum, at vit vita ikki av, fyrrrenn fjallið er gingið, og vit siggja oman til húsa. Hini fjöllini bláa longri burtur og eru vinarlig á at lita. Jólina standa á hvørjum kambi, og vit taka dik á okkum og spora oman brekkuna. — —

Eg varð væl ímóttitikin hjá bróðuri. Har var alt húsið á tremur av stákan: bakið og kóking, og góður angi gekk út ígjøgnum dyrnar og út í tún. Hagar í køkin var ikki atkomandi, so mær varð víst innar í stovuna, har setti eg

meg í friði og náðum at renna mær av móðini.

Seinri kom bróðir, og tá ið hann var úrlatin, fóru vit í kirkju: stór og rúm-lig kirkja, ljós í hvørjum staka og ljómandi sálmasangur, sum tíðna kundi hvørt hart hjarta, so góðskan rann úr tí.

Tá ið vit komu úr kirkjunni, stóð borðið borðreitt við alskyns góðgæti: hin stokta gásin lá og helti seg stappað full á steikifatinum, tað var skorið í hana, og so rapaði alt hetta góða úr henni.

Eg sat og neyt kvöldið í frálíkum hýri. Tankar minir skutust til vinmannin, hagar hann sat sjálvandi eisini í góðum hýri: framman fyri stoktari gás, fjald av ljósum og glósum, og glaður í hjartanum at siggja einkardóttirina ganga fyrri borði — — — ikki var eiti av valdi, ið henni var fallið í lut. — — —

Tá ið etið var, settust vit í bestu stovu aftur, søtu linir aftaná matin, kagaðu í okkurt jólahefti og royktu sigarinar. Tá kom hin elsti bróðursonur mín og segði, at ein maður var í forstovuni og vildi tosa við meg. Eg reistist og fór at undrast: Hvør í Guds garði var hann, ið örindi hevði hjá mær háhalgan jólaaftan, tá ið óll søtu inni og hildu jól saman við sínum?

Eg kom út, og hvør stóð har uttari við dyr í teirri hálvsýmdu forstovuni? Dánjal Jacob, — — — Húgvuna hevði hann millum hendurnar, og so stóð hann so úttarlaga, sum ætlaði hann at smoyggja sær útaftur hvørja løtu.

»Tygum vilja okkum,« sigi eg.

»Ja, vil og vil, ikki var tað sørt, eg vildi,« svarar hann, hyggur ikki upp men eftir húgvuni millum hendurnar. »Tú ert einsamallur her. — — —« og tá hyggur hann seg kring seg og kemur eitt fet ímóti mær. »Jú, eg má biðja teg hjálpa mær at sleppa undir tak í nátt — — — skomm er at koma so seint á kvöldi í slíkum órðum — — — nú er sum eitt skemtiligt bros skuldi sýnst á andlitinum, men miseydnad man tað vera, og eg kann siggja, at tað kemur ikki av góðum huga. »Eg skal siga tær, at dóttirin hevði ikki rúm — — —« ja, nú læði hann hart, skeggið rystist, sum hann læði, eg hevði ongatið sæð hann læð soleiðis fyrr — — — »hon gramdi seg um, at tey hövdu gestir. Eg hugsi, tað skuldi

Framhald á 4 síðu.

### gleðilig jól

ynskir

FØROYA SOSIALDEMOKRATUR

lesarum sínum

# FARVE